

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **R. O.**

zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem

sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017, č. j. MSK 18962/2017, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 26. 7. 2016 v 08:39 hodin řídil v Ostravě - Krásném Poli po ulici Krásnopolské č.p. 146/72 ve směru jízdy na Porubu osobní vozidlo tovární značky Škoda RZ X přičemž v obci, z nedbalosti, překročil v místě nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou dopravním značením IZ8a „Zóna s dopravním omezením“ zde omezena rychlost dopravním značením - B20a "Nejvyšší dovolená rychlost" zde stanovená na 40 km/hod. Silničním rychloměrem byla vozidlu naměřena rychlost 64 km/hod., a po odečtení možné odchylky rychloměru -3 km/hod vozidlo řídil rychlostí minimálně 61 km/h, tedy překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 21 km/hod. Tímto jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 2 500 Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností rozhodl o vině žalobce dne 22. 12. 2016 rozhodnutím pod č. j. SMO/496756/16/DSČ/Fra, sp. zn. S-SMO/284259/16/DSČ tak, jak uvedeno v 1. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v 1. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace obsahující úřední záznam s přílohou a poučením a evidenční kartu řidiče, jakož i výsledky měření rychlosti rychloměrem ProLaser III/PL-DOK II a fotodokumentace, ověřovacího listu č. 8012-OL-70272-15, dále správní orgán I. stupně vycházel ze svědeckých výpovědí zasahujících strážníků.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání proti rozhodnutí Magistrát města Ostravy ze dne 22. 12. 2016, č. j. SMO/496756/16/DSČ/Fra zamítl a napadené odvolání potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil jak k procesní, tak i k věcné stránce prvostupňového řízení, obšírně se vyjádřil k jednotlivým námitkám, které obviněný (žalobce) v předchozím řízení uváděl (odvolání bylo podáno pouze blanketně), přičemž ani jednu nehodnotil jako důvodnou, neboť shodně jako správní orgán I. stupně, dospěl k závěru, že odvolatel (žalobce) se předmětného přestupku dopustil.

Obsah žaloby

4. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí vyznamenal v následujících žalobních bodech: (i) správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav ve vztahu k nejvyšší dovolené rychlosti jízdy, v místě spáchání přestupku, kdy správní orgány dostatečně nevzaly v potaz, že k nejvyšší dovolené rychlosti 40 km/h se vyjadřoval pouze jeden ze strážníků městské policie (svědek), a dále vycházely z mapového podkladu Google Street view z roku 2011, tedy z pokladu pět let starého; (ii) měření nebylo provedeno řádně, když bylo měřeno pod jiným než nulovým úhlem a dále mohlo dojít k chybnému měření tím, že bylo měřeno bez stativu a mohlo dojít během měření k posunu měřícího zařízení (resp. k tzv. slip efektu); (iii) správní orgány se odmítly zabývat tím, zda měl měřicí přístroj

úřední značky; (iv) správními orgány nebylo najisto postaveno, zda v daném místě byli strážníci oprávněni provádět měření ve smyslu ust. § 79a zákona o silničním provozu; (v) a konečně výrok trpí vadou, když správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc, pokud závazně určil, že pokutu a náklady má uhradit na účet správního orgánu, a žalobce se domnívá, že by mohl zaplatit i jiným způsobem ve smyslu § 163 odst. 2 daňového řádu, dále ve výroku absenteje odkaz na ust. § 12 odst. 1 a § 13 zákona o přestupcích, čímž bylo porušeno ust. § 68 odst. 2 správního řádu.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zopakoval argumentaci napadeného rozhodnutí a odkázal na něj. Žalovaný též doložil vyjádření Policie ČR o součinnosti s městskou policií při měření rychlosti. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

6. Dne 8. 8. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 3. 8. 2016 a předvolání k ústnímu jednání na 21. 9. 2016. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je, mimo jiné, následující:
- tiskopis oznámení přestupku ze dne 26. 7. 2016, sepsaný namístě;
 - úřední záznamy zasahujících strážníků ze dne 26. 7. 2016, sepsané strážníky R. K. a R. M.;
 - protokol o dopravním přestupku obsahující výstup z měřicího zařízení zachycující vozidlo Škoda RZ X a fotografie dopravního značení;
 - ověřovací list č. 8012-OL-70272-15 rychloměru ProLaser III/PL-DOK II, výrobní číslo LAV/007 a PL 22003 ze dne 18. 9. 2015, jenž uvádí dobu platnosti ověření rychloměru končící dnem 17. 9. 2016;
 - potvrzení o absolvování školení R. K., jakožto operátora měřiče rychlosti ProLaser III ze dne 23. 9. 2015;
 - výpis z evidenční karty řidiče obviněného (žalobce) ke dni 3. 8. 2016;
 - protokol o ústním jednání ze dne 21. 9. 2016, po kterém následuje předvolání svědků na další ústní jednání;
 - vyjádření obviněného sepsané zmocněncem J. P., doručeno správnímu orgánu dne 27. 9. 2016;
 - protokol o ústním jednání ze dne 14. 11. 2016, na kterém byli vyslechnuti zasahující strážníci;
 - vyjádření obviněného k podkladům řízení sepsané zmocněncem J. P., doručeno správnímu orgánu dne 29. 11. 2016;
 - rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 22. 12. 2016, č. j. SMO/496756/16/DSČ/Fra, sp. zn. S-SMO/284259/16/DSČ.
7. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 16. 1. 2017 blanketní odvolání (nebylo přes výzvu správního orgánu doplněno) a dne 1. 2. 2017 bylo

předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

8. Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
9. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více.*
10. Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*

Právní posouzení věci samé

11. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřipustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
12. Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce, jež by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:
13. Krajský soud považuje **první žalobní námitku** za nedůvodnou. Soud se ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že v daném místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy upravena dopravní značkou IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazením dopravní značky B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ s číslicí „40“, o čemž jednoznačně svědčí fotografie uvedeného dopravního značení, pořízené zasahujícím strážníkem (R. K.) v den měření, jakož i z jeho svědecké výpovědi, neboť vypověděl, že před měřením fotil dopravní značení. Stejně ke kontrole dopravního značení vypověděl i druhý svědek (R. M.), který konkrétně uvedl: „Měření probíhá tak, že než se postavíme na místo, tak zkontrolujeme všechna dopravní značení, jestli jsou viditelné a platné.“ Soud uzavírá, že o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti není důvod pochybovat, nekonkrétní námitky o nedostatečném zjištění správních orgánů se z obsahu spisu nepodávají, když spis obsahuje zmíněné fotografie dopravního značení a oba strážníci potvrdili, že fotografie byly pořízeny v souvislosti s měřením rychlosti. Pro úplnost soud dodává, že správní orgán I. stupně nevycházel z mapových podkladů Google Street view, jak mylně uvádí žalobce, protože je jeho námitka v tomto směru zcela bezpředmětná.
14. Nedůvodná je též **druhá námitka** žalobce. Krajský soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, musela být metoda měření v souladu s manuálem k obsluze

(přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky (roz. jde-li o sofistikovaný přístroj, nikoli v jakém režimu měření je nastaven, zda měří každé překročení rychlosti automaticky, nebo policista/strážník měří vozidla manuálně), tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není. Tento závěr je aplikovatelný také v posuzované věci, neboť rychlost vozidla řízeného žalobcem byla měřena systémem technologicky obdobným jako v případě řešeném v rozsudku č. j. 3 As 82/2012-27. Krajský soud proto ve shodě s naposledy uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s návodem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou a nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci a vyvracet žalobcovy účelové pochybnosti a jeho nepodložené domněnky o nenulovém úhlu měření. Nadto je potřeba zdůraznit, že nulového úhlu měření není možno prakticky dosáhnout, neboť by osoba provádějící měření musela stát uprostřed jízdního pruhu. Z fotodokumentace založené ve správním spisu je patrné, že bylo měřeno přijíždějící vozidlo žalobce, RZ X, neboť zaměřovací kříž je umístěn na tomto vozidle, a jestliže přístroj jeho rychlost zaznamenal, pak lze jakékoliv pochybnosti o změření rychlosti vozidla řízeného žalobcem považovat jen za účelové. Dále je podstatné, že měření prováděla osoba k tomu oprávněná, což strážník městské policie s potřebným školením (na čl. 10 správního spisu) bezpochyby je a zároveň měření bylo prováděno ověřeným měřícím přístrojem (na čl. 8 správního spisu), a konečně měření není relevantně zpochybněno. Záměrný kříž se nachází na pomyslném středu vozidla (na přední kapotě pod čelním sklem), což je skutečnost, které nesvědčí o tom, že by mohlo být měřeno jiné vozidlo nebo kříž během měření „sklouzl“ z měřeného vozidla.

15. Krajský soud nepřisvědčil ani **třetí námitce**. Krajský soud se neztotožňuje ani se spekulativním tvrzením žalobce o „odstranění“ úředních značek [ve smyslu ust. § 7 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření], čímž došlo k zániku platnosti ověření. Tyto spekulace byly vyvráceny výsledkem zasahujícího strážníka R. K., který vypověděl, že příslušné úřední značky kontroloval, soud o jeho důvěryhodnosti nepochybuje (stejně jako správní orgány), přestože si u výsledku vzpomněl na přesné umístění na měřícím zařízení.
16. Ani **čtvrtá** žalobní **námítka** není důvodná. Správní orgány nejsou povinny a priori zjišťovat, zda obecní policie měří rychlost na místě určeném policií, neboť tato skutečnost nijak nemůže ovlivnit zjištění, zda řidič dopravní přestupek spáchá či nikoli. Úprava citovaného ustanovení má primárně za cíl zajistit, aby měření rychlosti obecní policie prováděla na místech, která obsahují určitý stupeň kvalifikovaného nebezpečí při jízdě řidičů s vyšší, než nejvyšší dovolenou rychlostí, tj. aby bylo předcházeno měření šikanóznímu nebo tam, kde je překročení nejvyšší dovolené rychlosti provázáno nulovým ohrožením či porušením zákonem chráněných zájmů. V předmětné věci však k takové situaci dojít nemohlo, neboť měření bylo prováděno v zastavěném území obce, kde je vždy řidič povinen dbát zvýšené opatrnosti a rychlost snížit nikoli zvyšovat. Nad shora uvedené žalovaný předložil vyjádření Policie ČR o součinnosti s městskou policií při měření rychlosti, ze kterého plyne, že v daném místě bylo měření strážníky prováděno v souladu

s ust. § 79a zákona o silničním provozu. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou, kterou žalobce namítá, že úsek nebyl označen příslušnými značkami (IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“). Od 1. 8. 2011 již obecní policie není povinna měřené úseky takto označovat [srov. znění §79a odst. 2 účinné od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 a ust. Čl. I bod 23 části první zákona č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, který nabyl v předmětné části účinnosti dnem 1. 8. 2011 podle Čl. VI části páté téhož zákona], protože je tato námitka bezpředmětná. Existence těchto značek v příloze vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, bez dalšího nic nevypovídá o povinnosti měřené úseky těmito značkami označovat, stanovení této povinnosti vyplývá pouze z (v předmětné době neúčinného) ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, v účinném znění ke dni 31. 7. 2011.

17. Krajský soud se neztotožňuje s **pátou** poslední **námitkou** žalobce. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevylučuje možnost splnění povinnosti zaplatit pokutu a náklady výhradně na účet tohoto správního orgánu (jak se evidentně mylně žalobce domnívá), nýbrž pouze informuje o číslu účtu a variabilním symbolu případné platby na účet; ostatně případný nesprávný postup správního orgánu I. stupně jakožto správce daně by byl předmětem jiného řízení a nemá vliv na rozhodnutí ve věci přestupku. A konečně ani neuvedení odkazu na ust. § 12 a § 13 zákona o přestupcích ve výroku rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, není vadou, pro kterou by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit. Je pravdou, že podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu, je povinností správního orgánu uvést ve výroku právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nicméně správní orgán I. stupně této povinnosti dostál, když odkázal na ustanovení § 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, čímž identifikoval porušenou právní povinnost a s ní spojený přestupek, jakož i ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona, kterým byla identifikovaná sankce a též konečně ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého bylo rozhodnuto o nákladech řízení. Další zákonná ustanovení by představoval pouze „balast“, který pouze napadená rozhodnutí činil nepřehledným. Logikou žalobce by bylo potřeba uvádět též ust. Ústavy a Listiny, neboť v těchto ústavních normách je zakotvena primární úprava státní moci rozhodovat o protiprávních činech osob. Soud uzavírá, že povinností správních orgánů je uvádět ve výroku svých rozhodnutí pouze tu právní úpravu, která je pro dané věci co nejspecifičtější, nikoli právní úpravu obecnou. Správní orgán rozhodující o přestupku pak musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46), přičemž správní orgány této povinnosti plně dostály.

Závěr a náklady řízení

18. Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přestupku, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

19. Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly, a nadto se žalovaný náhrady nákladů vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. července 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně